

Descoperirea lui Iisus Hristos - Numărul Patru

Isaia 40

Jeff Pippenger

2023-10-23

Mesajul Apocalipsei lui Iisus Hristos, care este în curs de desigilare, include identificarea cuvântului ebraic tradus prin „adevăr”, care, între altele, reprezintă caracterul lui Hristos ca Alfa și Omega. Faptul că începutul unui lucru reprezintă sfârșitul acelui lucru străbate întreaga Biblie, iar caracterul lui Hristos este manifestat în Biblie, căci El este Cuvântul. Alfa și Omega este elementul caracterului lui Hristos pe care El Însuși îl identifică, drept dovadă că El este Dumnezeu.

Capitolul patruzeci din Isaia marchează începutul unei narațiuni profetice care continuă până la sfârșitul cărții lui Isaia, în capitolul șaiszeci și șase. Ea începe prin identificarea Mângâietorului care este trimis, pe care Hristos îl promite ucenicilor pentru a-i mângâia în urma plecării Sale, însă venirea Mângâietorului își găsește împlinirea desăvârșită, așa cum o fac toate profețiile, în zilele de pe urmă. Identificarea, de către Isaia și Iisus, a venirii Mângâietorului indică dezamăgirea mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii, care a avut loc la 18 iulie 2020.

Totuși vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă plec, Îl voi trimite la voi. Iar când va veni, El va dovedi lumea vinovată cu privire la păcat, la dreptate și la judecată. Ioan 16:7, 8.

Cuvintele „păcat, neprihănire și judecată” sunt ceea ce va folosi Mângâietorul pentru a „dovedi vinovată” lumea. Cuvântul tradus prin „a dovedi vinovat” include sensul de a convinge. Cele trei trepte, „păcat, neprihănire și judecată”, reprezintă cuvântul ebraic care se traduce prin „adevăr”. Acel cuvânt a fost alcătuit din prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic, iar acel cuvânt simbolizează faptul că Creatorul tuturor lucrurilor este Cel dintâi și Cel de pe urmă, Alfa și Omega. Când Mângâietorul va veni la cei o sută patruzeci și patru de mii dezamăgiți, El îi va convinge pe ei, iar apoi lumea, că Dumnezeu este Alfa și Omega.

Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți pe inima Ierusalimului și strigați către ea, că lupta ei s-a isprăvit, că nelegiuirea ei este iertată; căci a primit din mâna Domnului îndoit pentru toate păcatele ei. Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, neteziți în pustie un drum pentru Dumnezeul nostru. Orice vale va fi înălțată, și orice munte și orice deal vor fi smerite; și cele strâmbe vor fi îndreptate, iar locurile aspre vor fi netezite. Și slava Domnului se va descoperi, și toată făptura o va vedea laolaltă; căci gura Domnului a vorbit. Isaia 40:1-5.

Pasajul identifică lucrarea solului final de tip Ilie, care a fost prefigurată de William Miller, care, la rândul său, fusese prefigurată de Ioan Botezătorul, care, la rândul lui, fusese prefigurată de Ilie, și care fusese identificat de Maleahi drept solul care pregătește calea pentru Solul legământului. În mișcarea finală de tip Ilie, când Domnul trimite Mângâietorul spre a-i întări pe cei care au fost dezamăgiți și Îl așteaptă pe Domnul într-o vreme de zăbovire, „slava Domnului va fi descoperită și

orice făptură o va vedea laolaltă”. „Slava” Domnului este caracterul Său, iar Descoperirea lui Isus Hristos este o desigilare a aspectului caracterului Său care este reprezentat drept Alfa și Omega. După introducerea primelor cinci versete, „glasul celui ce strigă în pustie” Îl întreabă pe Dumnezeu: „Ce să strig?”

Un glas a zis: Strigă! Iar el a zis: Ce să strig? Tot trupul este iarbă, și toată frumusețea lui este ca floarea câmpului: iarba se usucă, floarea se ofilește, pentru că suflarea Domnului bate peste ea; într-adevăr, poporul este iarbă. Iarba se usucă, floarea se ofilește, dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac. Isaia 40:6-8.

Mesajul despre caracterul lui Hristos, care este reprezentat drept Alfa și Omega, este plasat în cadrul simbolismului islamic. În Ezechiel treizeci și șapte, valea oaselor moarte este mai întâi adunată laolaltă, iar apoi este adusă la viață prin mesajul profetic al celor patru vânturi.

Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mânios care caută să scape din frâu și să se năpustească peste fața întregului pământ, purtând distrugere și moarte în urma sa.

„Să dormim oare chiar pe marginea lumii veșnice? Să fim greoi, reci și morți? O, de-am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflate în poporul Său, ca ei să stea pe picioarele lor și să trăiască. Avem nevoie să vedem că calea este îngustă și poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta cea strâmtă, lărgimea ei este fără limită.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.

Calul mânios din profeția biblică este Islamul. Calul mânios este ținut în loc, împiedicat să-și facă lucrarea de nimicire, așa cum este reprezentat prin ținerea în frâu a celor patru vânturi de către patru îngeri, în Apocalipsa, capitolul șapte. Acestea sunt ținute în loc până când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți.

Și după aceste lucruri am văzut patru îngeri stând la cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vântul nici pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger ridicându-se de la răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas mare către cei patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până când vom fi pecetluit pe robii Dumnezeului nostru în frunțile lor. Apocalipsa 7:1-3.

Ținerea în loc a celor patru vânturi reprezintă stăvilirea Islamului până la împlinirea pecetluirii poporului lui Dumnezeu. Islamul este reprezentat în Apocalipsă de ultimele trei dintre cele șapte trâmbițe și, de asemenea, de cele trei vaiuri.

Și am văzut și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care încă urmează să trâmbițeze! Apocalipsa 8:13.

După prezentarea celor trei trâmbițe ale vaiurilor, Ioan identifică caracteristicile Islamului în capitolul al nouălea. În versetul al patrulea al capitolului al nouălea este dată Islamului o poruncă, care s-a împlinit în istoria lui Abubekr, primul conducător după Mohammed.

Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac; ci numai pe acei oameni care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:4.

Uriah Smith a identificat legătura lui Abubekr cu versetul patru.

După moartea lui Mohammed, i-a urmat la conducere Abubekr, în anul 632 d.Hr., care, de îndată ce își stabilise temeinic autoritatea și cârmuirea, a expediat o scrisoare circulară triburilor arabe, din care urmează un extras:

„Când purtați războaiele Domnului, purtați-vă ca niște bărbați, fără a vă da înapoi; dar să nu lăsați ca biruința voastră să fie întinată de sângele femeilor și copiilor. Să nu nimiciți niciun finic, nici să nu ardeți lanuri de grâu. Să nu tăiați niciun pom roditor, nici să nu faceți vreun rău vitelor, afară de cele pe care le sacrificați pentru hrană. Când încheiați vreun legământ sau vreo înțelegere, respectați-le și fiți credincioși cuvântului vostru. Iar pe măsură ce veți merge, veți găsi unii oameni religioși care trăiesc retrași în mănăstiri și își propun să-I slujească lui Dumnezeu astfel; lăsați-i în pace și nici să nu-i ucideți, nici să nu le distrugeți mănăstirile. Și veți găsi un alt fel de oameni care țin de sinagoga Satanei, care au creștetul ras; aveți grijă să le despicați craniile și să nu le dați nicio crutare până când fie se convertesc la mahomedanism, fie plătesc tribut.” Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 500.

Uriah Smith continuă prin a identifica două clase de oameni, care trebuiau să fie distinse de către războinicii islamici pe care Abubekr i-a trimis să poarte război împotriva Romei. Pe una o identifică drept călugări catolici, care se închinau în ziua de duminică; iar cealaltă era alcătuită din cei care se închinau în a șaptea zi. Islamul trebuia să atace doar pe închinătorii soarelui. Mai important pentru considerațiile noastre este că oamenii, fie păzitori ai duminicii, fie păzitori ai Sabatului, sunt reprezentați simbolic drept iarba, verdeață și copaci. Cele patru vânturi din capitolul șapte au fost oprite să sufle peste iarba până când păzitorii Sabatului au fost pecetluiți.

Mesagerul mișcării celor o sută patruzeci și patru de mii Îl întreabă pe Dumnezeu: „Ce să strig?” I s-a spus că mesajul lui trebuia să fie că Cuvântul lui Dumnezeu rămâne neclintit în veac, iar acel mesaj trebuia așezat în contextul vântului care suflă peste iarba. Când Mângâietorul este trimis către cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost dezamăgiți din pricina unei predicții eșuate privitoare la Islam și care, ulterior, recunosc că se află în timpul zăbovirii din pilda celor zece fecioare, atunci sunt înștiințați de către Mângâietorul că mesajul pe care trebuie să-l prezinte este mesajul despre rolul Islamului în profeția biblică. Sosirea Mângâietorului, în istoria timpului zăbovirii, îi face să stea în picioare.

Și mi-a zis: Fiul omului, stai în picioare și îți voi vorbi. Și duhul a intrat în mine pe când îmi vorbea și m-a așezat pe picioare, încât am auzit pe cel ce-mi vorbea. Ezechiel 2:1, 2.

Ei stau în picioare când sunt înviați.

Iar cei din popoare, din seminții, din limbi și din neamuri vor vedea trupurile lor moarte trei zile și jumătate și nu vor îngădui ca trupurile lor moarte să fie puse în morminte. Și cei ce locuiesc pe pământ se vor bucura din pricina lor, se vor veseli și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi profeți i-au chinuit pe cei ce locuiesc pe pământ. Iar după trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat în picioare; și o mare teamă a

căzut peste cei ce i-au văzut. Apocalipsa 11:9-11.

Cele două etape, de a se ridica în picioare, iar apoi de a fi înălțat ca stindardul, sunt de asemenea reprezentate de Ezechiel în capitolul treizeci și șapte. Prima etapă la Ezechiel adună laolaltă mădularele trupului, din oasele moarte și uscate care se află în valea dezamăgirii. A doua etapă la Ezechiel este mesajul celor patru vânturi, care este mesajul pecetluirii, care este mesajul Islamului.

Și mi-a zis: Fiul omului, pot oare oasele acestea să trăiască? Iar eu am răspuns: Doamne Dumnezeule, Tu știi. Și mi-a zis iarăși: Prorocește asupra acestor oase și spune-le: O, oase uscate, ascultați cuvântul Domnului. Așa zice Domnul Dumnezeu acestor oase: Iată, voi face să intre în voi suflare și veți trăi; voi pune vine peste voi, voi face să crească carne pe voi, vă voi acoperi cu piele, voi pune suflare în voi și veți trăi; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul. Am prorocit deci, după cum mi se poruncise; și pe când proroceam, s-a făcut un vuiet și, iată, o zguduire, și oasele s-au apropiat, fiecare os la osul său. Și m-am uitat, și iată, au crescut pe ele vine și carne, și pielea le-a acoperit pe deasupra; dar nu era suflare în ele. Atunci mi-a zis: Prorocește vântului, prorocește, fiul omului, și spune vântului: Așa zice Domnul Dumnezeu: Vino din cele patru vânturi, o suflare, și suflă peste acești uciși, ca să trăiască. Am prorocit, deci, după cum mi-a poruncit, și suflarea a intrat în ei, și au prins viață și s-au ridicat pe picioarele lor, o oștire foarte mare. Ezechiel 37:3-10.

În pasajul din Isaia pe care îl examinăm în prezent, când vine Mângâietorul, ei se ridică în picioare, apoi sunt ridicați pe un munte înalt drept stindard și proclamă „vestea bună”, care este ploaia târzie, solia celui de-al treilea înger.

O, Sioane, tu care aduci vești bune, suie-te pe muntele înalt; O, Ierusalime, tu care aduci vești bune, înalță-ți glasul cu putere; înalță-l, nu te teme; spune cetățitorilor lui Iuda: Iată Dumnezeul vostru! Iată, Domnul Dumnezeu va veni cu braț tare, și brațul Lui va domni pentru El; iată, răsplata Lui este cu El, și lucrarea Lui înaintea Lui. El Își va paște turma ca un păstor: va aduna mieii cu brațul Său și îi va purta la sânul Său și va călăuzi cu blândețe pe cele care alăptează. Cine a măsurat apele în scobitura palmei Sale și a măsurat cerurile cu palma și a cuprins pulberea pământului într-o măsură și a cântărit munții cu cântarul și dealurile cu balanța? Cine a îndrumat Duhul Domnului, sau, ca sfetnicul Lui, L-a învățat? Cu cine S-a sfătuit și cine L-a luminat și L-a învățat calea judecății și L-a învățat cunoștința și I-a arătat calea priceperii? Iată, neamurile sunt ca o picătură dintr-o găleată și sunt socotite ca un firicel de praf de pe cântar; iată, El ridică ostroavele ca un lucru foarte mic. Și Libanul nu este de ajuns pentru ardere, nici fiarele lui de ajuns pentru o ardere-de-tot. Toate neamurile înaintea Lui sunt ca o nimica; sunt socotite de El mai puțin decât nimic și deșertăciune. Isaia 40:9-17.

Cei care au ieșit din mormintele lor sunt înălțați ca un stindard, sau, după cum identifică Isaia, sunt duși pe „un munte înalt”. Muntele înalt este stindardul și el îi reprezintă pe cei care Îl așteptau pe Domnul, în timpul perioadei de întârziere care este inițiată de prima dezamăgire din 18 iulie 2020.

O mie vor fugi la musturarea unuia; la musturarea a cinci veți fugi: până când veți rămâne ca un steag pe vârful unui munte și ca un semn pe un deal. Și de aceea Domnul va aștepta, ca să Se îndure de voi, și de aceea Se va înălța, ca să aibă milă de voi; căci Domnul este un Dumnezeu al judecății: fericite de toți cei ce Îl așteaptă. Isaia 30:17, 18.

În Apocalipsa, capitolul al unsprezecelea, stindardul este luat la cer.

Și au auzit din cer un glas puternic, care le zicea: „Urcați-vă aici.” Și s-au înălțat la cer într-un nor, iar vrăjmașii lor i-au văzut. Și în același ceas s-a făcut un mare cutremur, și a zecea parte din cetate a căzut, și în cutremur au fost uciși șapte mii de oameni; iar cei rămași s-au înspăimântat și au dat slavă Dumnezeului cerului. Apocalipsa 11:12, 13.

Apocalipsa, capitolul unsprezece, arată că cei doi martori sunt înălțați la cer în aceeași oră în care are loc cutremurul. Cutremurul care și-a găsit împlinirea în istoria trecută prin Revoluția Franceză prefigurează răsturnarea Statelor Unite la legea duminicală. Prin urmare, stindardul este înălțat la legea duminicală, iar stindardul proclamă atunci „vestea bună” întregii lumi.

Voi toți, locuitorii lumii, și voi, cei ce locuiți pe pământ, priviți când el înalță un stindard pe munți; și când el sună din trâmbiță, ascultați. Isaia 18:3.

Stindardul va vesti „vestea bună” când se va suna din „trâmbiță”. Mesajul final al trâmbițelor din Apocalipsa este a șaptea trâmbiță, care este al treilea vai, care este Islamul. Isaia, Ioan și Ezechiel vorbesc toți despre zilele de pe urmă și nu se contrazic niciodată între ei.

Pecetea lui Dumnezeu este pusă asupra poporului Său odată cu legea duminicală.

Niciunul dintre noi nu va primi vreodată pecetea lui Dumnezeu câtă vreme caracterele noastre poartă fie și o singură pată sau întinare. Rămâne în seama noastră să îndreptăm defectele din caracterele noastre, să curățim templul sufletului de toată întinăciunea. Atunci ploaia târzie va cădea peste noi, așa cum ploaia timpurie a căzut peste ucenici în Ziua Cincizecimii. . .

„Ce faceți, fraților, în marea lucrare a pregătirii? Cei care se unesc cu lumea primesc tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care sunt neîncrezători în sine, care se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultarea de adevăr — aceștia primesc tiparul ceresc și se pregătesc pentru sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi emis și sigiliul va fi aplicat, caracterul lor va rămâne curat și fără pată pentru veșnicie.”
Mărturii, volumul 5, 214–216.

Deși decretul este impus odată cu legea duminicală, cei care vor primi pecetea vor trebui, înainte de legea duminicală, să aibă un caracter pregătit pentru a primi pecetea, căci legea duminicală este criza pe care o prefigurează toate crizele din Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este "criza", sau "strigătul", de la miezul nopții din pilda celor zece fecioare.

Caracterul este dezvăluit de o criză. Când, la miezul nopții, glasul stăruitor a vestit: „Iată, Mirele vine; ieșiți în întâmpinarea Lui”, fecioarele adormite au fost trezite din somnul lor și s-a văzut cine făcuse pregătiri pentru acest eveniment. Ambele părți au fost prinse pe nepregătite, dar una era pregătită pentru situația de criză, iar cealaltă a fost găsită nepregătită. Caracterul este dezvăluit de împrejurări. Situațiile-limită scot la iveală adevărata tărie a caracterului. Vreo nenorocire bruscă și neprevăzută, un doliu sau o criză, vreo boală neașteptată sau vreo suferință, ceva care aduce sufletul față în față cu moartea, va scoate la iveală adevărata esență lăuntrică a caracterului. Se va face vădit dacă există sau nu vreo credință reală în făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu. Se va face vădit dacă sufletul este sau nu susținut de har, dacă este

untdelemn în vas, împreună cu candela.

Vremuri de încercare vin asupra tuturor. Cum ne purtăm sub încercarea și punerea la încercare a lui Dumnezeu? Ni se sting candelile? Sau le păstrăm încă aprinse? Suntem pregătiți pentru orice eventualitate prin legătura noastră cu Acela care este plin de har și de adevăr? Cele cinci fecioare înțelepte nu au putut împărtăși caracterul lor celor cinci fecioare neînțelepte. Caracterul trebuie format de fiecare în parte. Review and Herald, 17 octombrie 1895.

Fecioarele înțelepte aveau nevoie de untdelemn înainte de a se da strigătul, căci atunci când survine criza de la miezul nopții este prea târziu pentru a dobândi untdelemnul.

„Există un duh al deznădejdiei, al războiului și al vărsării de sânge, iar acel duh va crește până la încheierea însăși a timpului. De îndată ce cei din poporul lui Dumnezeu vor fi pecetluiți în frunte — nu este vreo pecete sau vreun semn care să poată fi văzut, ci o statornicire în adevăr, atât intelectuală, cât și spirituală, astfel încât să nu poată fi clintiți — de îndată ce poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit și pregătit pentru zguduire, aceasta va veni. Într-adevăr, a și început; judecățile lui Dumnezeu sunt acum peste țară, pentru a ne da un avertisment, ca să știm ce urmează să vină.” Manuscript Releases, volumul 1, p. 249.

Pecetea lui Dumnezeu constă într-o așezare în adevăr, atât intelectuală, cât și spirituală. Această pecete nu poate fi văzută, însă stindardul va fi văzut, căci el este singura cale prin care lumea poate fi avertizată. Prin urmare, există o perioadă în care pecetea nu poate fi văzută, urmată de legea duminicală, când pecetea trebuie să fie văzută.

Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a convinge lumea cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată. Lumea poate fi avertizată numai văzându-i pe cei care cred adevărul sfințit prin adevăr, acționând potrivit unor principii înalte și sfinte, arătând, într-un sens înalt și elevat, linia de demarcație dintre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care le calcă în picioare. Sfințirea Duhului marchează deosebirea dintre cei care au pecetea lui Dumnezeu și cei care țin o zi de odihnă falsă. Când va veni testul, se va arăta limpede care este semnul fiarei. Este ținerea duminicii. Cei care, după ce au auzit adevărul, continuă să considere această zi ca fiind sfântă, poartă semnătura omului fărădelegii, care a crezut că poate schimba vremurile și legea. Bible Training School, 1 decembrie 1903.

Pecetea care trebuie dobândită înainte de legea duminicală este dezvoltarea deplină a caracterului lui Hristos, iar ea este nevăzută, cu excepția îngerilor. Pecetea care se vede la legea duminicală o au cei ce păzesc Sabatul zilei a șaptea, căci acesta este pecetea sau semnul poporului lui Dumnezeu.

Vorbește și tu fiilor lui Israel, zicând: Negreșit, sabatele Mele să le păziți; căci este un semn între Mine și voi din neam în neam, ca să știți că Eu sunt Domnul care vă sfințește. Exodul 31:13.

Pecetuirea celor o sută patruzeci și patru de mii a început la 18 iulie 2020 și trebuie să se încheie înaintea legii duminicale.

Voi toți, locuitorii lumii, și voi, cei ce locuiți pe pământ, priviți când el înalță un stindard pe munți; și când el sună din trâmbiță, ascultați. Isaia 18:3.

Cele șapte tunete, care au fost acum desigilate, identifică faptul că istoria celor o sută patruzeci și patru de mii este lucrarea proclamării unui mesaj așezat în contextul avertizării prin trâmbiță a celui de-al treilea vai. Trâmbița Islamului în profeția biblică este cea sunată de stindardul înălțat din mormânt.

Cele patru repere ale fiecărei linii de reformă, care se aliniază cu cele patru repere ale istoriei din 1840 până în 1844, stabilesc că fiecare dintre cei patru pași ai fiecărei linii de reformă poartă întotdeauna aceeași temă. Primul reper din istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, care a fost reprezentată de 1840 până în 1844, a fost împuternicirea mesajului la 11 septembrie 2001. Acel reper a fost Islamul. Al doilea reper al istoriei paralele pentru cei o sută patruzeci și patru de mii a fost dezamăgirea din 18 iulie 2020. Acel reper a fost o predicție privitoare la Islam, care fusese coruptă prin aplicarea timpului. Al treilea reper, care marchează Strigătul de la Miezul Noptii, este o corectare a predicției eșuate privitoare la Islam. Corectarea reprezintă respingerea aplicării timpului. Al patrulea reper este legea duminicală, unde stindardul care este înălțat sună a șaptea trâmbiță, care este al treilea vai, și anume Islamul.

Capitolul patruzeci din Isaia identifică punctul de plecare pentru următoarele douăzeci și șase de capitole. Acel punct de plecare este identificat în Apocalipsa, capitolul unsprezece, când cei doi profeți care au chinuit poporul sunt readuși la viață. Mângâietorul îi învie și îi ridică în picioare, iar apoi ei sunt înălțați la cer. Isaia îl identifică pe solul lui Ilie drept glasul celui ce strigă în pustie. Acel sol întrebă apoi care trebuie să fie mesajul lui, iar, în symbolism profetic, i se spune că mesajul Islamului este o trâmbiță de avertizare pe care stindardul o proclamă. Totuși, singura modalitate prin care Islamul poate fi prezentat ca trâmbiță de avertizare din zilele din urmă este aceea de a identifica Islamul din trecut. Începutul Islamului, așa cum a fost înțeles de mileriți și cum este ilustrat grafic pe cele două planșe sacre ale lui Habacuc, trebuie folosit pentru a identifica Islamul celui de-al treilea vai.

Eram în Duhul în ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca de trâmbiță.
Apocalipsa 1:10.

În Apocalipsă, Ioan a auzit înapoia lui glasul unei trâmbițe, iar Ioan îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii care aud un glas din trecut. Glasul dinapoia lui Ioan, adică reprezentând sunetul unei trâmbițe din trecut, este înțelegerea pionierilor potrivit căreia trâmbițele erau judecățile lui Dumnezeu împotriva închinării duminicale. Primele patru trâmbițe au fost aduse împotriva Romei păgâne, ca răspuns la prima lege duminicală promulgată de Constantin în anul 321. A cincea și a șasea trâmbiță, care sunt întâiul și al doilea vai, reprezintă judecățile lui Dumnezeu împotriva Romei papale, după ce și aceasta a adoptat o lege duminicală la Conciliul de la Orléans în anul 538. Al treilea vai al Islamului survine când legea duminicală este adoptată în Statele Unite. Atunci stindardul este înălțat și identifică rolul profetic al Islamului, pe baza rolului său inițial.

Mesajul proclamat prin stindard poate fi statornicit numai atunci când este așezat în contextul lui Alfa și Omega. După această introducere din Isaia, capitolul patruzeci, cea mai puternică și mai directă prezentare biblică a lui Dumnezeu ca Alfa și Omega este expusă de-a lungul câtorva capitole consecutive. Acele capitole sunt reprezentarea, în Isaia, a Apocalipsei lui Isus Hristos pe care 'Dumnezeu i-a dat-o' lui Isus, 'ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și a trimis-o și a făcut-o cunoscută, prin îngerul Său, robului Său Ioan,' care a scris-o 'într-o carte și' a trimis-o 'celor șapte biserici.'

În articolul următor vom examina capitolele care urmează din Isaia.

Ferice de cel ce citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei profeții și păzesc cele ce sunt scrise în ea; căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:3.